

Nr 8.

Av herr **Olsson** i Ramsta, med förslag till förordning om särskilt avdrag vid 1917 års taxering till bevillning för inkomst av kapital eller arbete.

I anledning av undertecknads motion nr 17 vid 1916 års riksdag beslöt riksdagen att hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville snarast möjligt utfärda förordning om särskilt avdrag vid 1916 års taxering till bevillning för inkomst av kapital eller arbete i enlighet med av riksdagen godkänt förslag.

Redan den 21 mars 1916 utfärdade Kungl. Maj:t förordningen om särskilt avdrag vid 1916 års taxering i överensstämmelse med av riksdagen fattat beslut.

Taxeringsnämnderna, som i varje särskilt fall ägde att pröva och bestämma om och i huru stor grad avdrag skulle ske, begagnade sig i rätt stor utsträckning av denna möjlighet att åt familjeförsörjare i ömmande fall kunna medgiva avsevärd skattelindring. Den av kriget förorsakade dyrtiden har under 1916 fortfarit. Priserna på livsförnödenheterna har nu nått en sådan höjd, att stora befolkningslager stå hotande nära svältgränsen. Samtidigt ha prisfördyringen och krigskonjunkturen tillfört en del grupper i samhället betydande vinster.

Då vi även under 1917 års riksdag icke få motse någon kungl. proposition om reformering av den kommunala beskattningen, utan endast ett förslag om skattelindring åt de hårdast tyngda kommunerna, är behovet av en kungl. förordning om särskilt avdrag vid 1917 års taxering lika stort om ej större än 1916.

Vid den praktiska tillämpningen av förordningen av den 21 mars 1916 om särskilt avdrag vid taxering till bevillning för inkomst av kapital eller arbete visade det sig, att rätten för taxeringsnämnderna att

själva få bestämma, om förordningen överhuvud taget skulle tillämpas eller ej, ledde till allt för stor godtycklighet. Många taxeringsnämnder beslöt att icke tillämpa förordningen. Detta bör, om förordningen förnyas att gälla även vid 1917 års taxering, förekommas genom någon ändring av formuleringen.

Taxeringsmyndigheterna få i allt fall en vid ram för sin bestämmanderätt, då de själva få avgöra, efter vilken procent avdraget skall ske i enlighet med i förordningen fastställda grunder.

Inkomstgränsen, där det särskilda avdraget vid 1916 års taxering icke fick beviljas, var dragen vid en inkomst över 2,400 kronor.

Då penningens köpkraft sedan dess ytterligare sjunkit, kan det ifrågasättas, om ej även denna gräns för det särskilda avdragets beviljande bör höjas till 3,000 kronor.

För inkomster mellan 2,400 kronor och 3,000 kronor torde ett avdrag av 25 procent vara väl befogat.

Önskvärt hade ju varit, om man med hänsyn till penningens ringa köpvärde kunnat medgiva särskilt avdrag för inkomster upp till 3,500 kronor.

Då emellertid den utredning över verkningarna av ett särskilt avdrag vid 1916 års taxering, som på bevillningsutskottets begäran kom till stånd, icke omfattade högre inkomstgrupper än upp till 3,000 kronor, torde, för att icke behöva ifrågasätta någon ny utredning, vara bäst att stanna vid denna inkomstgräns.

Med anledning av här anförda får jag därför vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville snarast möjligt utfärda följande förordning om särskilt avdrag vid 1917 års taxering till bevillning för inkomst av kapital eller arbete.

Vid 1917 års taxering till bevillning för inkomst av kapital eller arbete skall följande lända till efterrättelse:

Om skattskyldig svensk medborgare eller, i fråga om äkta makar, dessa tillhopa icke för året taxerats enligt förordningen om inkomst- och förmögenhets-skatt för ett taxerat belopp av minst 3,000 kronor, och den skattskyldige har att på grund av försörjningsplikt underhålla minst tre barn, vilkas ålder vid taxeringsårets början understiger femton år, bör taxe-

ringsmyndighet, efter prövning av behovet i varje särskilt fall, medgiva nedsättning av den i den skattskyldiges mantalsskrivningsort enligt gällande förordning angående bevillning av fast egendom samt av inkomst beskattningsbara inkomsten med följande procent, nämligen, om den skattskyldiges eller, i fråga om äkta makar, deras sammanlagda i mantalsskrivningsorten bevillningstaxerade inkomst uppgår till belopp understigande

1,200 kronor med högst 80 procent,
1,200 kronor men ej 1,800 kronor med högst
50 procent,
1,800 kronor men ej 2,400 kronor med högst
30 procent,
2,400 kronor men ej 3,000 kronor med högst
25 procent.

Det åligger taxeringsnämnden att i inkomstlängdets kolumn för anteckningar införa uppgift om beloppet av det enligt denna förordning medgivna avdraget.

Denna förordning träder i kraft genast efter utfärdandet.

Stockholm den 17 januari 1917.

Gustaf Olsson
i Ramsta.
